

Groeten uit Baflo

NIET AL TE VERRE REISVERHALEN

Kees Volkers

Inhoud

1. Het Frankrijkgevoel	
<i>Een poging tot toenadering</i>	9
2. De dam naar Armeland	
<i>Archeologie in de Waddenzee</i>	41
3. De buurtbus uit Finkebosje	
<i>Een alternatieve Elfstedentocht</i>	49
4. Wie heeft de dikste?	
<i>Impressies rond het Pieterpad</i>	57
5. Wechseln bitte!	
<i>Een dagje DDR</i>	89
6. Als ik boven op de Dom sta	
<i>Kijk ik niet meer naar benee</i>	105
7. Fietsstad	
<i>Rijwielperikelen</i>	113
8. Hlavni Nadrazi	
<i>De schoonheid ligt op straat</i>	133

9. Het seinhuis	
<i>Post III in Vlaardingen</i>	143
10. Spoorzoeken	
<i>Havenspoor en Halvezolen</i>	151
11. Stronk player	
<i>Schaakontmoetingen</i>	169
12. De grootste Rotterdammer	
<i>Ontvangt bezoek in Leiden</i>	193
13. Terug naar de Coolsingel	
<i>Nostalgie bij een replica</i>	203
14. Op zoek naar een fort	
<i>Bob den Uyl revisited</i>	213
15. You Frennd!	
<i>Wég uit Almuñécar</i>	233
16. Groeten uit Baflo	239
Verantwoording	245

Het Frankrijkgevoel

1

‘Nee, ik ga niet naar Frankrijk!’

‘Maar waar wil je dan naar toe?’

‘Interesseert me niet, als het maar geen Frankrijk is.’

‘Als je maar niet denkt dat ik wéér naar Griekenland ga, de souvlaki’s komen me onderhand de neus uit. Waarom wil je nou nooit naar Frankrijk?’

‘Frankrijk is een klotenland en Fransozen deugen voor geen meter, daarom!’

‘Aansteller!’

‘Moet je luisteren, ik snap niet wat al die Frankrijk-adepten hebben met dat land. Fransen zijn een stelletje arrogante klootzakken. Ze denken nog steeds dat de wereld aan hun voeten ligt en Parijs het centrum is van de moderne beschaving. Alsof er sinds Napoleon niks veranderd is...’

‘Wat een onzin zeg, er gaan toch een heleboel mensen naar Frankrijk?’

‘Die mensen deugen ook niet.’

‘Oh nee? En wat deugt er dan niet aan die mensen?’

‘Amerikanen, Jappen en Viva-lezeressen...’

‘OK, dan gaan we naar Indonesië.’

‘Indonesië?’

'Ja, Indonesië of Guatemala...'

'Toe maar, Guatemala!'

'Nou, daar gaan André en Marjolein toch ook naar toe?'

'Oh, wil je er daarom naar toe? Omdat anderen er ook naar toe gaan?'

'Waarom maken wij nou nooit eens een lange reis? Iedereen gaat maar overal naar toe, wij komen nooit ergens...'

'Nooit ergens, nooit ergens; kijk, dát noem ik nou aanstellerij!'

'Nou, 't is toch zo? André en Marjolein gaan naar Guatemala, Ad en Fieke zitten in Mongolië, Herman en Martina zijn in Egypte geweest, Janet gaat naar Peru en vanochtend kregen we nog een kaart uit de Ladakh van Wobbe en Willemien. En wat sturen wij weer voor een kaart? Groeten uit Kreta!'

'Ja, heb je gelezen wat er op die kaart uit de Ladakh stond? Dat ze met een bus bijna een ravijn in gereden zijn en dat Wobbe al zeven dagen aan de schijterij is. Nou, dan zit ik toch liever met een koele halve liter achter een souvlaki aan de Middellandse Zee.'

'Ach je wordt oud...'

'Ik wel ja, maar Wobbe moet nog maar zien of-tie 't overleeft, in de Ladakh...'

'En toch wil ik nog een keer een lange reis maken...'

'Het is nu veel te kort dag om zo'n reis nog te organiseren. Daar moet je veel eerder mee zijn.'

'Dan wil ik dat we nú beslissen dat we volgend jaar een intercontinentale reis gaan maken.'

'Weet je wat het met jou is? Jij bent al net als al die anderen, jij wil van je vakantie een statussymbool maken. Ik wil

me gewoon ontspannen als ik vakantie heb, begrijp je, want daar is vakantie voor...'

'Net alsof je zo veel ontspanning nodig hebt, met dat werk wat jij doet...'

'Goed, ik hoor het alweer. Mevrouw begint er weer allerlei oneigenlijke argumenten bij te halen als ze d'r gelijk niet kan krijgen...'

'Nee, jĳ gebruikt de hele tijd al oneigenlijke argumenten, jĳ zit de hele tijd uit je nek te kletsen, ik niet!'

'Ach, je bent gewoon hartstikke eigenwijs!'

'Ik? Ik ben helemaal niet eigenwijs!'

'Je bent strónteigenwijs!'

'Hoe kom je erbij!'

'Zie je wel dat je eigenwijs bent...'

'Maar ik ga niet naar Griekenland!'

'En ik niet naar Frankrijk!'

'Maar wat heb je dan precies tegen Frankrijk?'

'Nou, juist dat achterlijke gedweep met dat land, terwijl daar helemaal geen reet van klopt. Dat je d'r zo lekker kan eten, dat Parijs zo'n romantische stad is, dat het van die goede minnaars zijn. Heb je wel eens gegeten in de TGV? Heb je wel eens geprobeerd om 's avonds een gezellig café te vinden in Parijs? Heb je gezien hoe Gerard Depardieu op die wijven ligt te bonken? Frankrijk is gewoon net zo'n klotenland als alle andere landen, er wonen alleen maar hufters en Parijs is vergeleken met andere grote steden zelfs saai! En iedereen die zich op een Parijs' terras wel eens door als obers vermomde schurken heeft laten uitkleden zal het daarmee eens zijn. Frankrijk is een land van chauvinistische afzeters en lamledige uitvreter, waar ze in de

TGV voor een tientje niks beters hebben dan een kartonne-
tje met een laffe knakworst en een uitgedroogd bolletje, dat
je vervolgens niet in staat bent om op te eten, omdat de
ruimte die je daar normaal gesproken voor nodig hebt
wordt ingenomen door je opgetrokken knieën, waar al het
gevoel inmiddels uit is verdwenen, omdat ze al enige uren
in de rugleuning van je voorbuurman priemen. En maar
opscheppen over hun culinaire kwaliteiten en hun comfor-
tabele hoge-snelheidstreinen!

‘Nou, kalm nou maar. Kom, dan zal ik het schuim van je
kin vegen...’

‘Frankrijk is een land om doorhéeen te rijden en verder
niks; er overheen vliegen is nog beter trouwens, vooral voor
je humeur, met náme voor je humeur! Wat moet dat trou-
wens met die doek? Ga weg, dat kan ik zelf ook wel...’

2

Goed, Frankrijk dus. Zonder concessies geen harmonieuze
relatie. Deze keer was *ik* de pineut. Restte nog de kwestie
wáár in Frankrijk we ons zouden gaan ophouden. Want
daarin moest je voorzichtig zijn, dat hadden we inmiddels
wel begrepen. Dus geen Parijs, geen verregende kustplaatsen
aan de Atlantische Oceaan en zeker geen Côte d’Azur. Het
platteland, daar moesten we zijn als we de verhalen mochten
geloven. Bretagne, Vogezen, Dordogne, dat soort streken.

Na rijp beraad hadden we onze keuze bepaald. Na een
korte periode van acclimatiseren in een provinciestad in
Normandië zouden we in zuidelijke richting verder trekken
om het kleine geluk te vinden op het platteland van de

Quercy, in het hartje van de Dordogne. In onze karakteristieke boerderijwoning, tussen de zacht glooiende, met zonnebloemen en wijnranken bedekte heuvels, moest het dan maar gebeuren. Hier, aan de oevers van de Lot, zouden we eindelijk het ultieme Frankrijkgevoel gaan beleven. Zag je 't al voor je? 's Ochtends op de fiets naar het dorp voor wat inkopen in een alimentation, een kopje koffie drinken op dat kleine terrasje bij de Tabac, en een nietszeggend woord wisselen met de vriendelijke autochtonen. Vervolgens met de nog warme pistolettes en *L'équipe* onder de arm huiswaarts, alwaar de ontbijttafel al gedekt staat onder de pruimenboom: du vin, du pain, du boursin, en eindelijk weer eens een goed boek lezen. Als het dit jaar niet lukte dan lukte het nooit meer en zou Frankrijk definitief in de ban worden gedaan.

3

M. was altijd vreselijk bezorgd om te laat te komen. Omdat ze er een verschrikkelijke hekel aan heeft om zich te haasten, stond ze extra vroeg op, zodat ze volop de tijd had om zich in de zenuwen te werken.

Toen we eindelijk op het punt stonden de deur uit te gaan was de stemming tot het nulpunt gedaald. M. had op aanraden van haar moeder een boodschappenboy aangeschaft, je weet wel, zo'n inklapbaar geval met twee wieltjes. Volgens haar hoogbejaarde moeder een uitermate handig ding. Ze stond erop het onding mee te nemen. Maar ik was daar fel op tegen.

'Wat moet je nou met zo'n ouwe-wijvenkarretje?'

'Dat is gewoon hartstikke makkelijk man, begrijp dat dan!'

‘Dat is helemaal niet makkelijk. Dat is alleen maar extra bagage!’

Maar ze hield voet bij stuk:

‘Je schaamt je natuurlijk voor dat ding; en je bent gewoon te eigenwijs om toe te geven dat het hartstikke handig is...’

Zonder verder nog woorden of blikken te wisselen gingen we uiteindelijk op weg. Hoewel we de afstand tussen ons huis en het station normaal in tien minuten overbruggen deden we er nu twintig minuten over. De tassen van M. hingen scheef op het karretje of schuurden over de grond, waarna ze weer rechtgezet moesten worden. Bij iedere stoeprand bleven de wieltjes steken en bij het station dreigde M. met boodschappenboy en al van de roltrap te lazeren. Ik kon een schamper gegnuif enkele malen niet onderdrukken. Uiteindelijk haalden we de trein naar Rotterdam nog op het nippertje. Kwart voor negen in de ochtend en al transpireren, dat beloofde niet veel goeds. Ik schoof de tassen in het bagagerek, de handige boodschappenboy er bovenop. Maar die sodemieterde onder luid geraas al snel weer naar beneden.

‘Nou, gelukkig niemand gewond,’ mompelde ik, op het gevaar af een publieke hijs met de handtas te ontvangen. Daarna verborg ik mij zo diep mogelijk in de intercitystoel en hield ik mijn blik strak gericht op de weilanden, die aan de andere kant van het venster voorbijschoven. Ruim op tijd bereikten we in Rotterdam het goede perron. Nu konden we de trein naar Parijs op geen enkele denkbare manier meer missen. Pas toen gaf M. zich over: ‘Zullen we weer gewoon doen tegen elkaar?’ slijmde ze, terwijl ze een voorzichtig kusje in m’n nek plaatste.

Ik bromde dat het goed was.